

sygn. akt I ACz 1969/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Struzik

Sędziowie: SSA Władysław Pawlak

SSA Piotr Rusin

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko M. W., J. S. i A. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki W. S. na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt I C 1498/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt I ACz 1969/12

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 12 grudnia 2012 r.

Postanowieniem z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt I C 1498/12, Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek W. S. o udzielenie zabezpieczenia roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w kwocie 170 000 zł poprzez obciążenie hipoteką przymusową prawa użytkownika wieczystego nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą nr (...). W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że roszczenie powódki należy uznać uprawdopodobnione, albowiem powódka wykazała, iż jest właścicielką nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...), którą jak wynika z wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie z dnia 16 sierpnia 2011 r., sygn. akt I C (...) i wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 maja 2012 r., sygn. akt II Ca(...) znajduje się w samoistnym posiadaniu pozwanych i jest przez nich użytkowana na cele działalności handlowej. Zdaniem Sądu Okręgowego, powódka nie uprawdopodobniła jednak interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, albowiem w uzasadnieniu wniosku powołała się jedynie w sposób bardzo ogólny na możliwość zbycia przez pozwanych przysługującego im prawa użytkownika wieczystego. Tymczasem, w ocenie Sądu Okręgowego, obawa wyzbycia się majątku w celu ubezpieczeniowania egzekucji musi być realna, a nie tylko hipotetyczna. Na istnienie po stronie powódki interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia nie wskazuje również okoliczność, że pozwani w sposób uporczywy uchylają się od regulowania należności z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone w całości zażaleniem przez powódkę, która podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 730¹ §1 k.p.c. w zw. z art. 243 k.p.c. w zw. z art. 328 §2 k.p.c., poprzez

uznanie, iż nieregulowanie przez pozwanych przez okres sześciu lat wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości, pomimo wydania prawomocnego wyroku przesądzającego zasadność roszczeń powódki w rozpatrywanym zakresie, a także wysoka wartość roszczenia, nie uprawdopodobniają interesu prawnego powódki w udzieleniu zabezpieczenia.

W uzasadnieniu zażalenia powódka podniosła, że pozwani od wielu lat wbrew jej woli korzystają z należącej do niej nieruchomości, jednakże z tego tytułu nie płacą żadnych należności. W rezultacie skumulowane roszczenia powódki osiągnęły znaczną wartość, co samo w sobie czyni zasadną obawę, iż pozwani będą dążyć do tego, aby utrudnić egzekucję. Powódka zwróciła również uwagę, że pozwani ignorują treść prawomocnego wyroku, w którym zasądzono na rzecz powódki od pozwanych wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości za miesiąc wrzesień 2009 r. i tym samym przesądzono o zasadności dalszych roszczeń powódki z tego tytułu. Wymienione okoliczności wskazują na to, że nie można zasadnie sądzić, iż pozwani, w wypadku przegrania sporu, dobrowolnie uregulują zadłużenie wobec powódki.

W oparciu o przedstawioną argumentację powódka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie w całości zgłoszonego przez nią wniosku o zabezpieczenie.

W odpowiedzi na zażalenie pozwani wnieśli o jego oddalenie. W uzasadnieniu pozwani w pełni poparli argumentację przedstawioną w zaskarżonym postanowieniu, podkreślając iż jest ona wyczerpująca i przekonująca. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż powódka nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na prawdopodobieństwo zbycia przez pozwanych przysługującego im prawa użytkowania wieczystego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Pogląd Sądu I instancji, wedle którego w niniejszej sprawie po stronie powódki brak jest interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia należy uznać za trafny. Wbrew bowiem stanowisku autora zażalenia w przypadku roszczeń pieniężnych istnienie takiego interesu nie zależy od oceny prawdopodobieństwa dobrowolnego wykonania przez pozwanego zapadłego w sprawie orzeczenia, ale od oceny, czy majątek pozwanego pozwoli, chociażby w sposób przymusowy, na zaspokojenie dochodzonej wierzytelności.

W związku z powyższym wskazać należy, że szacunkowa wartość prawa użytkowania wieczystego przysługującego pozwanym wydaje się wystarczająca na zaspokojenie roszczeń powódki dochodzonych w niniejszym postępowaniu. Jest przy tym mało prawdopodobne, aby pozwani chcieli się wyzbyć na niekorzystnych warunkach tego składnika swego majątku, skoro aktyw ten stanowi podstawę prowadzonej przez nich od kilkunastu lat działalności gospodarczej, tj. sklepu spożywczego na terenie osiedla mieszkaniowego. Nie można również pomijać okoliczności, że sytuacja, w której postawiony przez pozwanych budynek usługowy stoi w dużej części na nieruchomości stanowiącej własność powódki, w znacznym stopniu obniża atrakcyjność nieruchomości, którą dysponują pozwani. Tym samym praktyczna realizacji zamiaru zbycia prawa przysługującego pozwanym do tej nieruchomości najprawdopodobniej napotka na istotne obiektywne trudności w postaci braku osób zainteresowanych kupnem nieruchomości o niepewnym stanie prawnym.

Wskazać również trzeba, że złożony przez powódkę wniosek o udzielenie zabezpieczenia opiera się implicite na niedowiedzionym w żaden sposób założeniu, wedle którego prawo użytkowania wieczystego wskazanej we wniosku nieruchomości stanowi jedyny wartościowy składnik majątku pozwanych. Należy jednak zwrócić uwagę, że pozwani od lat wykorzystują tę nieruchomość na cele prowadzonej działalności gospodarczej, którą niewątpliwie chcą kontynuować. Takie zachowanie pozwanych pośrednio wskazuje na to, że prowadzona przez nich działalność gospodarcza przynosi zyski. Prawdopodobne jest zatem twierdzenie, iż majątek pozwanych nie ogranicza się tylko do wskazywanego przez powódkę prawa użytkowania wieczystego.

Zauważyć ponadto należy, że przed wytoczeniem niniejszego powództwa powódka miała możliwość zweryfikowania sytuacji majątkowej dwóch osób pozwanych w niniejszej sprawie, tj. J. S. i M. N.. Przeciwko tym osobom uzyskała bowiem tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie Wydział I Cywilny z dnia 16 sierpnia 2011 r., sygn. akt I C (...). We wniosku o udzielenie zabezpieczenia powódka nie wskazuje jednak, że kiedykolwiek prowadziła postępowanie egzekucyjne przeciwko wymienionym pozwany, pomimo iż ci, jak twierdzi, odmówili dobrowolnego wykonania zapadłego w wymienionej sprawie prawomocnego wyroku. Tymczasem ewentualna nieefektywność prowadzonego postępowania egzekucyjnego stanowiłaby przekonujący argument na rzecz tezy, że pozwani znajdują się w trudnej sytuacji finansowej, w związku z czym powódka ma interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Podsumowując powyższe uwagi stwierdzić należy, że stanowisko powódki co do istnienia prawdopodobieństwa powstania trudności w zaspokojeniu jej roszczenia opiera się głównie na subiektywnej negatywnej ocenie postawy pozwanych którzy nie chcą dobrowolnie podporządkować się jej żądaniom finansowym, nie zaś na obiektywnej ocenie sytuacji majątkowej tych osób. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że ocena ryzyka niewykonania zapadłego w sprawie wyroku musi mieć charakter zobiektywizowany.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c.